

«Μπαμπά, θα δούμε μαζί τον τελικό του Μουντιάλ αύριο βράδυ;» με ρώτησε χτες η Κατερίνα.

Το μόνο της κουσούρι είναι ότι τρελαίνεται για ποδόσφαιρο, όπως και ο Φάνης. Την Κυριακή δε βγαίνουν ποτέ από το σπίτι γιατί στήνονται μπροστά στην τηλεόραση και βλέπουν ποδόσφαιρο από τις τέσσερις άκρες του κόσμου. Είχα ανακαλύψει αυτήν την αδυναμία τους το 2004, όταν το παρθενικό τους ταξίδι σαν ζευγάρι το έκαναν στη Λισαβόνα, για να δουν τον τελικό του Euro 2004, ανάμεσα στην Ελλάδα και στην Πορτογαλία. Προσωπικά δεν καίγομαι καθόλου να δω τον τελικό του Μουντιάλ, από την άλλη όμως δεν ήθελα να χαλάσω και το χατίρι της κόρης μου.

«Να έρθετε σ' εμάς, για να σας μαγειρέψω κιόλας» πετάχτηκε η Αδριανή.

«Κυρα-Αδριανή, ξέχνα το. Θα φάμε σουβλάκια» της το ξέκοψε ο Φάνης.

«Μα τι είναι αυτά που λες, Φάνη μου;»

«Όλα τα μεγάλα γεγονότα στην Ελλάδα τα ζούμε με σουβλάκι» της εξήγησε ο Φάνης. «Θυμήσου



τη βραδιά που έπεσε η χούντα. Το είχαμε γιορτάσει με κερί και με σουβλάκι».

«Το ίδιο και με τους Ολυμπιακούς του 2004» επιβεβαιώνει η Κατερίνα. «Για σκέψου πόσους τόνους σουβλάκια καταβροχθίσαμε μπροστά στις τηλεοράσεις;»

«Μπορεί τα Χριστούγεννα να τρώμε γαλοπούλα και το Πάσχα να γυρίζουμε αρνί, αλλά το έδεσμα των εθνικών επιτυχιών μας είναι το σουβλάκι».

Τελικά, αποφασίζουμε να έρθουν τα παιδιά σ' εμάς, αλλά να φέρουν και τα σουβλάκια, γιατί ο Φάνης γνωρίζει, κατά δήλωσή του, το καλύτερο σουβλατζήδικο της Αθήνας. Επειδή στο ποδόσφαιρο είμαι σκράπας αλλά στα σουβλάκια γκουρμέ, όπως το λέει σήμερα ο κάθε ξεβράκωτος Νεοέλληνας με iPhone, θα φάω και θα κρίνω.

«Είμαστε με τους Ισπανούς, φυσικά» δήλωσε ο Φάνης χωρίς να σηκώνει κουβέντα.

«Γιατί να είμαστε με τους Ισπανούς;» απόρησα.

«Καταρχήν, γιατί οδηγείς ισπανικό αμάξι».

«Αυτό δεν το διάλεξα μόνος μου. Εσύ μου το επέβαλες».

«Εντάξει, πες ότι το πήρες με συνοικέσιο. Αν η κόρη σου είχε πάρει άντρα με συνοικέσιο, δε θα τον στήριζες;»

«Φάνη, αποκλείεται να είχα πάρει εσένα ή άλλον άντρα με συνοικέσιο» του είπε χολωμένη η Κατερίνα.

«Δεν το ξέρεις, αλλά κι εσύ άντρα με συνοικέσιο πήρες».

«Δε μου λες, τρελάθηκες;»



«Κοίτα να δεις. Γιατί γίνεται το συνοκέσιο; Για να πάρει το κορίτσι ένα καλό παιδί με σταθερή δουλειά. Εσύ τι πήρες; Γιατρό του ΕΣΥ. Άρα καλό παιδί με σταθερή δουλειά».

Η Κατερίνα γύρισε σ' εμένα, ξεραμένη στα γέλια. «Καλά, ο άνθρωπος δεν παίζεται».

Όταν μπαίνω το πρωί στην υπηρεσία καταλαβαίνω ότι η συζήτηση χτες το βράδυ ούτε τυχαία ήταν ούτε και η μοναδική. Με το καλημέρα, πέφτω πάνω στους τρεις βοηθούς μου, δύο άρρενες και ένα θήλυ, που έχουν εμπλακεί σε μια παθιασμένη συζήτηση.

«Τι συμβαίνει, παιδιά;» τους ρωτάω.

«Τίποτα, συζητάμε γι' απόψε» απαντάει ο Δερμιτζάκης.

«Τι θα γίνει απόψε;» Στο μυαλό μου έχει μείνει ότι η Κατερίνα με τον Φάνη θα έρθουν σ' εμάς. Το Μουντιάλ έχει διαγραφεί.

Οι τρεις με κοιτάνε άφωνοι. «Απόψε είναι ο τελικός του Μουντιάλ, κύριε αστυνόμε» μου υπενθυμίζει η Κούλα.

«Και είμαστε, βέβαια, όλοι Ισπανοί» διευκρινίζει ο Βλασόπουλος, ταυτιζόμενος με τον Φάνη.

«Γιατί να είμαστε όλοι με τους Ισπανούς;»

«Ε, όχι να πάρει το Δου-Νου-Του και το Μουντιάλ, κύριε αστυνόμε» διαμαρτύρεται άγρια η Κούλα. «Μας τα έχουν κόψει όλα. Όχι όμως να πάρουν και το Μουντιάλ».

«Μπορεί να μας τα έχουν κόψει όλα, ρε Κούλα, αλλά είναι και οι μόνοι που μας δίνουν τα φράγκα, τώρα που μας κλείσει όλες τις πόρτες».



«Άκου να σ' το εξηγήσω, για να το καταλάβεις, κύριε αστυνόμε» μου λέει ο Βλασόπουλος, που είναι ο πιο παλιός και ξέρει ότι σ' αυτά είμαι τούβλο. «Είναι όπως με τους πληροφοριοδότες της αστυνομίας. Από τους πληροφοριοδότες παίρνεις τις πληροφορίες, αλλά δεν τους συμπαθείς ποτέ. Έτσι και με το Δου-Νου-Του. Παίρνεις τα λεφτά που σου δίνει, αλλά δεν το συμπαθείς ποτέ. Τόσο απλό».

«Και ποιοι παίζουν στον τελικό;» ρωτάω ως αφελής και ηλίθιος.

Πάλι με κοιτάζουν σαν εξωγήινο. «Μα η Ισπανία με την Ολλανδία, φυσικά» απαντάει ο Δερμιτζάκης.

Άντε τώρα να μην είσαι με τους Ισπανούς, όταν χτες ο Ολλανδός επιτετραμμένος σου 'χει κάτσει σαν πέτρα στο στομάχι.

Μόλις μπαίνω στο γραφείο μου, χτυπάει το τηλέφωνο και με βρίσκει με το κρουασάν στο χέρι.

«Τι σου είπα χτες; Εδώ είναι» ακούω τη φωνή του Γκίκα.

Καταλαβαίνω ότι μιλάει για τους τραπεζικούς και παίρνω αμέσως το ασανσέρ για τον πέμπτο. Μόλις μπαίνω στον προθάλαμο, βρίσκομαι μπροστά σε μια μελαχρινή καλλονή με στολή.

«Καλημέρα σας, κύριε αστυνόμε. Είμαι η Στέλλα» μου συστήνεται.

«Εσύ από πού ήρθες;» τη ρωτάω. Έχω μείνει τόσο εμβρόντητος, ώστε ξεχνάω τους καλούς μου τρόπους.

«Από το Τμήμα Αλλοδαπών».

Πρώτα η ωραία Κούλα, τώρα η καλλονή Στέλ-



λα. Αναρωτιέμαι αν ο Γκίκας έχει κατάσταση με όλες τις ωραίες αστυνομικίνες που διαθέτει το Σώμα. Εκτός και αν οργανώνει καλλιστεία πίσω από την πλάτη μου.

«Περάστε, ο κύριος διευθυντής σάς περιμένει» μου λέει η Στέλλα.

Ο Γκίκας κάθεται στο τραπέζι του μόνο με τους δύο τραπεζικούς της προηγούμενης σύσκεψης: τον Σταυρίδη και τον Γαλακτερό. Αρχικά χαίρομαι που έχουμε να αντιμετωπίσουμε μόνο δύο, αλλά στην πορεία αποδεικνύεται ότι κάνουν για τέσσερις.

«Αυτοκόλλητα» φωνάζει ο Σταυρίδης την ώρα που μπαίνω. «Αυτά είναι χειρότερα και από τις αφίσες. Γιατί τα κόλλησε και στις εισόδους των υποκαταστημάτων μας. Ξέρετε τι θα πει να πηγαίνει ο δανειολήπτης στο υποκατάστημα για να πληρώσει τη δόση του δανείου και να διαβάζει στην είσοδο “μην πληρώνετε”»;

«Εσείς μπορεί να μη χάνετε την ψυχραιμία σας, κύριε διευθυντά, επειδή δεν είδατε ακόμα τον κόσμο να διαμαρτύρεται μπροστά στις τράπεζες. Συνεπώς, θεωρείτε ότι ο κόσμος αδιαφορεί. Σας πληροφορώ όμως πως από τη μέρα που βγήκαν οι αφίσες έχουμε ένα δεκαπέντε τοις εκατό πτώση στην κανονική πληρωμή των δανείων. Και η πληρωμή καρτών έχει πέσει κατά τριάντα τοις εκατό».

«Αφού δεν καταφέρατε να πιάσετε ακόμα τον δράστη, πιάστε τουλάχιστον αυτούς που κολλάνε τις αφίσες και τα αυτοκόλλητα, για να τρομοκρατηθούν οι υπόλοιποι και να μην κολλάνε» προτείνει ο Σταυρίδης.



«Ποιους να πιάσουμε;» τον ρωτάω. «Τα παιδάκια των δεκατριών και δεκατεσσάρων χρόνων;»

«Παιδιά δεκατριών και δεκατεσσάρων χρόνων;» απορεί ο Σταυρίδης. «Αυτά τα κόλλησαν;»

«Αυτά. Θέλετε να κλείσουμε τα δεκατριάρικα και τα δεκατεσσάρικα στο αναμορφωτήριο, επειδή κολλούσαν αυτοκόλλητα που δεν ήξεραν ούτε τι έγγραφαν;»

«Αυτά γίνονται μόνο σε ολοκληρωτικά καθεστώτα, κύριε Σταυρίδη» συμπληρώνει ο Γκίκας.

«Δεν πιάσατε ούτε τους μετανάστες που κόλλησαν τις αφίσες».

«Η αφισοκόλληση δε συνεπάγεται ποινή φυλάκισης» του απαντώ.

«Έχετε σε όλα μια απάντηση, αλλά κάτι πρέπει να κάνετε. Εμείς κάναμε αυτό που μας ζητήσατε. Είχατε τις καταστάσεις την επόμενη μέρα, αλλά αποτελέσματα δε βλέπω».

Ο Γκίκας γυρίζει και με κοιτάζει. «Ψάχνουμε τα ονόματα ένα-ένα, αλλά ως τώρα πέφτουμε σε αδιέξοδο. Μάλιστα, σε μια περίπτωση, βρήκαμε και λάθος».

«Λάθος;» απορεί ο Γαλακτερός.

«Ναι, με κάποιον Μηνιάτη, που έχει αντιπροσωπεία αυτοκινήτων στη Συγγρού. Το όνομά του είναι ακόμα στην κατάσταση, ενώ δικαιώθηκε από το δικαστήριο».

«Πώς και δε σβήσαμε το όνομά του;» απορεί ο Σταυρίδης.

«Θα το ερευνήσω» λέει ο Γαλακτερός σα βρεγ-



μένη γάτα. Και επειδή η κατάσταση της βρεγμένης γάτας δεν του πάει, αποφασίζει να αντεπιτεθεί. «Σας το είπαμε και την προηγούμενη φορά, κύριε διευθυντά» λέει στον Γκίκα. «Οι τράπεζες είναι υποχρεωμένες να αμυνθούν. Δε νοείται να δολοφονούνται στελέχη τους, να μην εισπράττουν τα δάνειά τους, και να μένουν άπραγες. Από αύριο θα κόψουμε τα δάνεια και τις χορηγίες, ώσπου να συλληφθεί αυτός αντάρτης των τραπεζών. Υπάρχει σχετική απόφαση».

Ο Γκίκας δε χάνει την ψυχραιμία του. «Δε θα σας πω εγώ πώς να κάνετε τη δουλειά σας, κύριε Γαλακτερέ. Αν θέλετε όμως τη γνώμη μου, έτσι κινδυνεύετε να πάθετε χειρότερη ζημιά».

«Πώς θα πάθουμε χειρότερη ζημιά;» ρωτάει ο Σταυρίδης.

«Γιατί οι πελάτες σας θα δουν ότι τιμωρείτε αυτούς και θα πουν “έχει δίκιο ο αντάρτης των τραπεζών, καλά τα λέει”. Αυτό θα ενθαρρύνει τον δράστη να συνεχίσει, αφού θα δει ότι δικαιώνεται».

«Και τι μας προτείνετε να κάνουμε;»

«Να συνεχίσετε σα να μη συμβαίνει τίποτα και να κάνετε υπομονή, ώσπου να τον πιάσουμε. Αργά ή γρήγορα θα πέσει στα χέρια μας».

«Το αργά ή γρήγορα παραπέμπει στα τρία τέρμενα της καφετζούς» σχολιάζει ο Γαλακτερός.

«Μπορεί. Μπορεί όμως να είναι ένα και όχι τρία. Πάντως, δε βλέπω άλλη λύση».

«Μ’ άλλα λόγια, μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα» σχολιάζει ο Σταυρίδης.

«Αντιλαμβανόμαστε ότι βρίσκεστε σε δύσκολη θέση, κύριε Σταυρίδη. Αλλά αυτές οι υποθέσεις παίρνουν χρόνο. Δε λύνονται από τη μια μέρα στην άλλη».

Καταλαβαίνουν ότι δεν πρόκειται να πάρουν καλύτερη απάντηση και σηκώνονται να φύγουν. Σαν καλός οικοδεσπότης, ο Γκίκας τους συνοδεύει ως την πόρτα του γραφείου του.

«Με γεια την καινούργια γραμματέα» του λέω, όταν μένουμε μόνοι.

«Άσε να δούμε τι ψάρια πιάνει. Κούλα πάντως δε θα 'ναι».

Δεν τη θέλει μόνο όμορφη αλλά και αποτελεσματική. Αναμενόμενο.